

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. Daniel Vlček, soudní exekutor
se sídlem Vrchlabská 27/17, Praha 19

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. MSP-42/2016-OED-KEU/25,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného – výtky ze dne 15. 6. 2017, č. j. MSP-42/2016-OED-KEU/25, kterou bylo podle ust. § 7a exekučního řádu žalobci vytknuto porušení ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, jehož se dopustil tím, že ve věci 101 Ex 1/15 zaslal dne 9. 6. 2016 Ministerstvu vnitra žádost o poskytnutí součinnosti podle ust. § 33 exekučního řádu (žádost o poskytnutí informací o osobě povinného), ačkoliv exekuce byla ukončena již ke dni 4. 8. 2015, přičemž po zániku pověření soudního exekutora nelze o takové informace žádat.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

- 2.
3. V žalobě žalobce uvedl, že dne 2. 1. 2015 mu byl doručen exekuční návrh oprávněné Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky pro vymožení pohledávky ve výši 19.200,- Kč (dlužné pojistné) a 674,- Kč (penále), na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 12. 5. 2014 č. 1941410791, proti povinnému XX, bytem XX. Žalobce předmětný exekuční návrh zaevidoval pod spisovou značku 101 EX 1/15.
4. Dožádáním u Ministerstva vnitra si žalobce ověřil správnost této adresy a dne 30. 4. 2015 na ni zaslal povinnému výzvu ke splnění vymáhané povinnosti č.j. 101 EX 1/15-038 společně s vyrozuměním o zahájení exekuce, exekučním návrhem a exekučním titulem.
5. Povinnému byla zásilka dne 5. 5. 2015 uložena na poště a byla mu zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Jelikož si povinný ve lhůtě zásilku nevyzvedl, byla mu po uplynutí úložní doby vhozena do schránky. Povinný na výzvu žádným způsobem nereagoval.
6. Dne 10. 6. 2015 oprávněná sdělila žalobci, že povinný jí přímo uhradil částku ve výši 20.874,- Kč odpovídající výši dlužného pojistného a penále vymáhaných v tomto exekučním řízení.
7. Následně byl povinnému na stejnou adresu jako výzva ke splnění vymáhané povinnosti zaslán příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 3.7.2015, č.j. 101 EX 1/15-04, ten si ho osobně převzal dne 21. 7. 2015 a dne 4. 8. 2015 uhradil na účet soudního exekutora částku odpovídající nákladům exekuce určených v příkazu k úhradě nákladů exekuce.
8. Poté byl spis u žalobce označen jako vymožen a dále s ním bylo pracováno až v souvislosti s jeho archivací. V souvislosti s touto činností pověřená zaměstnankyně zjistila, že výzva ke splnění vymáhané povinnosti byla povinnému doručena fikcí a je potřeba ověřit, zda v době, kdy mu byla tímto způsobem doručována, měl povinný nadále evidovanou stejnou adresu. Za této situace nebylo najisto postaveno doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti a tedy, nemohlo být s určitostí konstatováno, zda nastala

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

doložka provedení exekuce a zda je tedy možné převést částky odpovídající nákladům exekuce. Proto potřebovala ověřit, zda měl povinný v době doručování výzvy nadále stejnou adresu, což učinila prostřednictvím standardizované šablony žádosti o součinnost na Ministerstvo vnitra ČR.

9. Skutečnosti, které jsou předmětem výtky, byly zjištěny při kontrole exekutorského úřadu provedené dne 25. 8. 2016 pověřenými zaměstnanci Ministerstva spravedlnosti, odboru exekučního dohledu.
10. Dne 15. 3. 2017 byl žalobci doručen Protokol z kontroly ze dne 7.3.2017, v němž bylo konstatováno pochybení soudního exekutora v exekučním řízení sp. zn. 101 EX 1/15, spočívající v tom, že ačkoliv exekuce byla ukončena již ke dni 4.8.2015, byla dne 9. 6. 2016 zaslána Ministerstvu vnitra žádost o poskytnutí součinnosti dle § 33 exekučního řádu, přičemž v této byly požadovány informace o osobě povinného.
11. Citované kontrolní zjištění napadl žalobce námitkami ze dne 28. 3. 2017, v nichž podrobně vysvětlil důvody požádání o součinnost i obsah součinnostních dotazů a zejména namítl nepřezkoumatelnost kontrolního zjištění, když nelze porušit právní normu, která žádnou povinnost nestanoví, tak jako je tomu u ust. § 51 písm. c) exekučního řádu. Dopisem ředitele odboru ze dne 24.4.2017, č.j. MSP-42/2016-OED-KEU/24, byly námitky zamítnuty.
12. Napadená výtky je pro žalobce zásadním zásahem do jeho práv, když až do doby, než mu byla uložena, nebyla žalobci uložena žádná výtky ze strany žádného z dohledových orgánů. Uložení výtky tak zjevně zhoršuje jeho postavení v očích ostatních dohledových orgánů, kterým byla výtky zaslána na vědomí. Přestože výtky není automaticky zveřejňována, na základě zákona o svobodném přístupu k informacím si může každý o její text požádat, což má za následek automatické zveřejnění na stránkách Ministerstva spravedlnosti, a tedy zásah do té doby bezúhonné pověsti žalobce. Výtky jako sankce při zjištění drobného pochybení je pak zohledňována v rámci kárných řízení jako prokázání recidivy kárně žalovaného soudního exekutora a jako přitěžující okolnost při hodnocení osoby kárně obviněného.
13. Žalobci bylo v napadeném rozhodnutí vytknuto porušení ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, které zní: "Oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy." Z právně teoretického pohledu je zřejmé, že se nejedná o právní normu, která by stanovila nějaké pravidlo chování, ale pouze konstatuje okamžik zániku pověření exekutora k vedení exekuce. I po skončení exekuce je ovšem soudní exekutor oprávněn a povinen činit úkony v exekučním řízení, zejména v souvislosti s ukončením spisu a jeho archivací, ale také v souvislosti s vyřízením opravných prostředků účastníků řízení. Zákon nestanoví přesný výčet takových úkonů, které je soudní exekutor oprávněn i po zániku pověření učinit, z praxe ovšem vyplývá, že činění takových úkonů je nezbytné pro ochranu práv účastníků řízení a naplnění požadavku ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu.
14. Podle právního názoru žalobce pak jedním z těchto úkonů je i ověření správnosti doručení zásadních písemností, které je povinen soudní exekutor v řízení doručit, přičemž stěžejní pro doručení je právě výzva ke splnění vymáhané povinnosti společně s vyrozuměním o zahájení exekuce, exekučním návrhem a exekučním titulem a případně vydanými exekučními příkazy, když právě vyrozumění obsahuje poučení o možnostech procesní obrany povinného a od jeho doručení se odvíjí okamžik, kdy nastane doložka provedení

exekuce, a kdy je možné exekuci provést, resp. odeslat deponované peněžní prostředky oprávněnému a stejně tak přeposlat peněžní prostředky odpovídající vymoženým nákladům exekuce na provozní účet soudního exekutora (v návaznosti na vydaný příkaz k úhradě nákladů exekuce).

15. Ohledně své delikttní odpovědnosti žalobce poukazoval na to, že zákon nestanoví výčet úkonů, které poté, co nastane okamžik předvídaný ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, lze činit v souvislosti s ukončením exekuce a které ukončovací úkony již činit nelze. Zákon ani nestanoví výčet ukončovacích úkonů, když z povahy věci nelze v rámci legislativního procesu předvídat všechny možné právní situace, které mohou po skončení exekuce nastat. Je pak na soudech (soudních exekutorech), aby tyto mezery v procesním právu vyplnily tak, aby byl naplněn smysl a účel zákona a žádný z účastníků nebyl poškozen. Za situace, kdy pro žalobce není zákonem stanoveno, že nesmí činit konkrétní ukončovací úkon po skončení exekuce, nemůže být za takové jednání sankcionován.
16. Dále žalobce namítal, že při rozhodování žalovaného nebyla respektována zásada, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů, nevznikaly nedůvodné rozdíly – zde provedl srovnání s případem vedeným u žalovaného pod sp.zn. MSP-548/2016-OED-SEU, resp. s předmětem kárného řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 15 Kse 4/2013.
17. Konečně poukázal na to, že napadenou výtkou je kárán za jednání, které učinil v souvislosti s řádným ukončením a archivací spisu, zatímco stejné jednání - tedy , zaslání žádosti o součinnost Ministerstvu vnitra ČR na výslovnou žádost dohledového orgánu více jak rok po skončení exekuce - již pochybením není (v průběhu řízení se žalobcem jej Ministerstvo spravedlnosti vyzvalo dne 7. 11. 2016, č.j. MSP-42/2016-OED-KEU/15, k zaslání sdělení Ministerstva vnitra k adrese cizince pro tento konkrétní případ, proto žalobce na výslovnou žádost žalovaného správního orgánu opět požádal Ministerstvo vnitra ČR o poskytnutí informace ohledně pobytu cizince v období od 2.1.2015 do tak, aby mohl správnímu orgánu prokázat správnost doručení fikcí a odpověď Ministerstva vnitra zaslal žalobce žalovanému správnímu orgánu přípisem ze dne 21.11.2016, č.j. 101 EX 10812/13-009).
18. Ministerstvo spravedlnosti sice má podle ust. § 7 odst. 3 a 4 exekučního řádu má při výkonu státního dohledu taxativně vymezená oprávnění, co může požadovat a tomu odpovídá i součinnost, kterou je soudní exekutor povinen poskytnout. Ministerstvu spravedlnosti však nepřísluší vyžadovat takové listiny, které nejsou obsahem exekučního spisu a už vůbec mu nepřísluší požadovat po soudním exekutorovi, aby nad rámec listin ve spise, vyžadoval od dalších subjektů další informace, a tím ve skutečnosti získával podklady pro kontrolní činnost správního orgánu. Žalovaný však v rámci kontroly tyto pravomoci překročil, když žádal po žalobci, aby zajistil od Ministerstva vnitra informaci o povinném, ačkoliv tuto informaci si mohl a měl opatřit sám.
19. Žalobce navrhl, aby soud napadenou výtku Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. 6. 2017 zrušil, případně aby ji označil za nezákonný zásah, bude-li judikaturou Nejvyššího správního soudu považována za zásah.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětem výtky je skutečnost, že žalobce jako soudní exekutor činil úkony v exekuci i poté, kdy byla exekuce ukončena a jemu zaniklo oprávnění k vedení exekuce. Odmítl tvrzení žalobce, že správnost doručení výzvy

povinnému nebyla zkoumána při vyhotovování příkazu k úhradě exekuce, protože to bylo podstatné pro určení výše nákladů exekuce. Jelikož žalobce v příkazu k úhradě nákladů exekuce určil náklady exekuce v plné výši, tj. náhrada hotových výdajů 3.500,- Kč, odměna soudního exekutora ve výši 3.140,- Kč, 21% daň z přidané hodnoty z těchto částek, potvrzuje se tím, že výzva byla považována za doručenou a toto měl exekutor postaveno na jisto.

21. Srovnání žalobcovy věci s případem č. j. MSP-548/2016-OED-SEU není na místě, jelikož se jednalo o zcela odlišné pochybení, které není možné srovnávat.
22. K povaze výtky žalovaný uvedl, že na výtku není nahlíženo jako na opatření sankční, ale spíše preventivní a metodické. Jejím smyslem není sankcionovat, ale pouze exekutora upozornit na skutečnost, že dohledový orgán považuje určité jednání za nesprávné.
23. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
24. Žalobce se k věci vyjádřil replikou ze dne 18. 10. 2017, v níž trval na námitce nepřezkoumatelnosti napadené výtky, na porušení zásady *nullum crimen sine lege*, na správnosti svého postupu při zjišťování adresy pobytu povinného u Ministerstva vnitra a na srovnání závažnosti svého případu s případem č. j. MSP-548/2016-OED-SEU.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
26. Podle ust. § 7a odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.*
27. Podle ust. § 33 odst. 1 exekučního řádu *soudy, orgány státní správy a samosprávy, obce a jejich orgány, notáři a právnické a fyzické osoby, rozhodují-li o právech a povinnostech, jsou povinni sdělit exekutorovi na jeho písemnou žádost údaje o majetku povinného, které jim jsou známy z jejich úřední činnosti.*
28. Podle ust. § 51 písm. c) exekučního řádu *oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy.*
29. Z uvedených norem vyplývá, že v rámci vedení exekuce má soudní exekutor oprávnění požadovat od subjektů, vymezených v ust. § 33 odst. 1 exekučního řádu, údaje o majetku povinného, které jim jsou známy z jejich úřední činnosti, a tyto subjekty mají povinnost exekutorovi tyto informace poskytnout.
30. Toto oprávnění má soudní exekutor po dobu exekuce, a to jako součást svého *oprávnění k vedení exekuce*. Jakmile exekutorovo oprávnění k vedení exekuce zanikne, zanikne i jeho právo dožadovat se součinnosti podle ust. § 33 odst. 1 exekučního řádu.

31. Z obsahu skutečností vylíčených jak žalobcem v žalobě, tak i žalovaným ve vyjádření k ní, vzal soud za nesporné, že žalobce jako soudní exekutor vedl pod sp. zn. 101 Ex 1/15 exekuci pro pohledávku oprávněné Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky proti povinnému XX, bytem XX.
32. Ve věci je dále nesporné, že povinný svůj dluh ve výši 20 874 Kč (dlužné pojistné 19 200 Kč a penále 674 Kč) zcela uhradil, a to přímo na účet oprávněné. Následně žalobce povinnému příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 3. 7. 2015, č.j. 101 EX 1/15-04, a povinný uhradil částku odpovídající nákladům exekuce určených v příkazu k úhradě nákladů exekuce.
33. Žalobce především uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadené výtky s tím, že nevěděl, které informací uvedených v žádosti o součinnost nemohl požadovat.
34. Městský soud konstatuje, že předmětnou výtku bylo možno koncipovat srozumitelněji, nicméně že podstatné skutečnosti a závěry z ní seznatelné jsou.
35. Z výtky je zřejmé, že žalovaný vyšel z toho, že exekuce ve věci sp. zn. 101 EX 1/15 byla ukončena již 4. 8. 2015, tedy dnem, kdy povinný uhradil náklady exekuce. Žalobce však přesto dne 9. 6. 2016 se obrátil na Ministerstvo vnitra se žádostí o poskytnutí součinnosti podle § 33 exekučního řádu, v níž žádal o informace o pobytu povinného a jeho manželky. Žalovaný pak uzavřel, že tímto jednáním žalobce porušil ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, neboť po zániku pověření soudního exekutora není možné žádat podle ust. § 33 exekučního řádu.
36. Byť tedy text výtky není rozsáhlý, je z něj zřejmé, jaké jednání je žalobci vytýkáno a proč. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.
37. Pokud jde o oprávněnost výtky, soud konstatoval, že exekuce 101 EX 1/15 byla dne 4. 8. 2015 skončena, a to v důsledku úplného zaplacení jak pohledávky a jejího příslušenství, tak také nákladů exekuce. Tímto dnem podle ust. § 51 písm. c) exekučního řádu zaniklo oprávnění žalobce k vedení exekuce. To znamená, že současně zaniklo i jeho oprávnění požadovat od subjektů, vymezených v ust. § 33 odst. 1 exekučního zákona, informace k osobě povinného, neboť toto oprávnění se týká právě jen exekuční činnosti, a k té již žalobce nebyl oprávněn.
38. Žalobce tedy ode dne 4. 8. 2015 neměl žádné oprávnění k vedení exekuce, avšak přesto dne 9. 6. 2016 zaslal Ministerstvu vnitra žádost o poskytnutí informací o osobě povinného, resp. jeho manželky. Předmětná listina je založena ve správním spise, a to v elektronické podobě na CD, jako příloha dopisu žalobce pro Ministerstvo spravedlnosti ze dne 4. 10. 2016, zn. 101 EX 1/15-46, (položka č. 13 spisu). Z jejího záhlaví je zřejmé, že byla zjevně koncipována jako žádost o poskytnutí součinnosti podle § 33 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti.
39. Jak je však vyloženo výše, oprávnění žalobce vést exekuci pro pohledávku oprávněné Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky proti povinnému XX zaniklo dne 4. 8. 2015. Nezbyvá proto než uzavřít, že žalobce ke dni 9. 6. 2016 nebyl oprávněn konat exekuční činnost, tedy ani domáhat se součinnosti podle ust. § 33 exekučního řádu, a proto jeho žádost ze dne 9. 6. 2016 Ministerstvu vnitra byla v rozporu se zákonem.
40. Za tohoto stavu proto žalovaný nepochybil, jestliže na toto zjištění reagoval výtkou podle ust. § 7a odst. 1 exekučního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

41. Pokud jde o další žalobní námitky, dospěl městský soud k závěru, že se podstatou opatření žalovaného vesměs míjejí. Jestliže totiž byla exekuce ukončena ke dni 4. 8. 2015, pak následně žalobce neměl žádné oprávnění činit vůči osobám navenek jakékoliv další úkony, související s exekucí. Žalobní argumentace, v níž se snažil vysvětlit údajnou nezbytnost zjištění údajů o pobytu povinného a jeho manželky, je zcela bezpodstatná. Není zřejmé, proč by měl žalobce po ukončení exekuce zpětně zjišťovat místo pobytu povinného, jestliže ten všechny své závazky jak vůči oprávněné, tak vůči exekutorovi splatil.
42. Správnost a zákonnost doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti povinnému fikcí je nesporně nutno zkoumat tehdy, jestliže povinný na takovou výzvu nereaguje a soudní exekutor proto musí použít další právní nástroje k vymožení pohledávky – pro jeho další postup je nezbytné mít najisto postaveno, že povinnému byla iniciální výzva řádně doručena, byť třeba fikcí.
43. V projednávané věci však o takový případ naprosto nešlo, protože povinný vymáhanou povinnost dobrovolně splnil, čímž byla exekuce skončena, a nebyl tedy žádný důvod činit vůči jakékoliv osobě další úkony v jejím rámci.
44. Jestliže chtěl žalobce i po skončení exekuce získat - a to pro svou vlastní potřebu, nikoliv pro vedení exekuce - mohl se jistě snažit získat je dotazem u jakéhokoliv subjektu, například tedy i u Ministerstva vnitra, ovšem nikoliv postupem podle ust. § 33 odst. 1 exekučního řádu, protože toto oprávnění už mu zaniklo.
45. Na základě tohoto konstatování musel pak soud i odmítnout žalobní námitku ohledně toho, že zákon – exekuční řád – nestanoví žádný výčet ukončovacích úkonů, které poté, co nastane okamžik podle ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, ještě činit lze a které naopak činit nelze. Žalobce tedy namítal porušení zásady *nullum crimen sine lege*.
46. V této lze se žalobcem souhlasit jen v tom, že exekuční řád neobsahuje jmenovitý výčet úkonů, které exekutor může po ukončení exekuce vykonávat, resp. které již vykonávat nemůže. Namísto toho obsahuje obecné vymezení úkonů, které po skončení exekuce činit nelze, a to právě v ust. § 51 písm. c) exekučního řádu, podle kterého oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy. Jakmile tato situace nastala, ztratil žalobce oprávnění vést exekuci, a jelikož postup podle ust. § 33 odst. 1 exekučního zákona se týká právě a pouze exekuční činnosti, je zřejmé, že svou žádostí ze dne 9. 6. 2016 postupoval v rozporu se zákonem.
47. Městský soud rovněž neakceptoval námitku týkající se srovnání žalobcova jednání a výtku jemu udělené s případem výtky uložené žalovaným pod č. j. MSP-548/2016-OED-SEU. Soud má za to, že není podstatné, zda v tomto srovnávaném případě byla výtka dostatečným opatřením anebo zda mělo Ministerstvo spravedlnosti použít jiný institut, např. kárnou žalobu. Podstatné je právě a pouze to, zda v nyní projednávané věci byla výtka uložena v souladu s exekučním řádem nebo nikoliv, a v této věci soud nespátřuje na straně žalovaného pochybení.
48. Za zcela bezpodstatnou pak soud považuje námitku žalobce, že Ministerstvu spravedlnosti v rámci kontrolní činnosti vůči žalobci nepříslušelo požadovat po něm, aby znovu vyžadoval od Ministerstva vnitra informaci o evidenci adresy povinného, ačkoliv si tuto informaci mohlo a mělo vyžádat samo.
49. Především soud konstatuje, že přípis Ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 11. 2016, č. j. MSP-42/2016-OED-KEU/15, obsahuje žádost „o zaslání sdělení Ministerstva vnitra k adrese

cizince pro tento konkrétní případ, jak avizujete ve svém vyjádření“. Nejedná se tedy o to, že by žalovaný žádal po žalobci, aby ten zajistil od Ministerstva vnitra ČR informaci o evidenci adresy povinného, jak se v žalobní námitce v bodě 74 žaloby domnívá žalobce. Soud této žádosti rozumí tak, že jí byl žalobce vyzván, aby žalovanému zaslal listinu od Ministerstva vnitra, kterou již má v dispozici, a nikoliv že by byl úkolován k tomu, aby takovou listinu od Ministerstva vnitra nově opatřil. Předmětná žádost žalovaného ze 7. 11. 2016 neobsahuje žádný příkaz, výzvu či pokyn v tomto smyslu, a jestliže na ni žalobce reagoval tak, že se dopisem ze dne 9. 11. 2016 obrátil na Ministerstvo vnitra s dotazem na adresu pobytu povinného v době od 2. 1. 2015 do 14. 6. 2016, jednal takto z vlastního rozhodnutí.

50. Současně má však soud za to, že i kdyby se jednalo ze strany Ministerstva spravedlnosti o takový příkaz, bylo by to pro hodnocení věci nepodstatné, protože by nemohlo nic změnit na podstatném závěru, že žalobci byla po právu udělena výtka za to, že dne 9. 6. 2016 adresoval Ministerstvu vnitra žádost, koncipovanou podle ust. § 33 odst. 1 exekučního řádu, ačkoliv již nebyl oprávněn činit úkony exekuce ve věci 101 EX 1/15, a tedy že konal v rozporu se zákonem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX